

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: J. L.
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, č. j. KUKHK-189/DS/2019/DV-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Náchod (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 5. 12. 2018, č. j. MUNAC88228/2018/DSH/VF, sp. zn. KS960/2018/DSH/VF, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), spočívajícího v tom, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při užití

jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 15. 1. 2018 totiž nezjištěný řidič motorového vozidla provozovaného žalobcem překročil v obci Kramolna na silnici č. 111/30413 ve směru k Náchodu u domu čp. 56 rychlostní limit 50 km/h, neboť automatizovaným radarovým rychloměrem RAMER 10C byla tomuto vozidlu, po odečtení možné odchylky měření ± 3 km/h, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Za daný přestupek městský úřad potrestal žalobce pokutou ve výši 1 500 Kč (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Předchozí rozhodnutí městského úřadu ze dne 28. 6. 2018, kterým byl žalobce na základě shora popsaného jednání uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, žalovaný v odvolacím řízení zrušil a věc vrátil městskému úřadu i proto, že nebylo dostatečně prokázáno měření automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10C používaným bez obsluhy.

2. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2019, č. j. KUKHK-189/DS/2019/DV-4, žalovaný zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce se domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky rozdělil do pěti následujících okruhů:

Automat:

4. Žalobce předně namítl, že rychloměr nebyl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, protože na místě byla obsluha přítomna (policisté) a nic jí nebránilo v tom, aby změřené vozidlo zastavili a řidiče ztotožnili. Přítomnost policistů podle žalobce vyplývá z výstupu měření, z umístění rychloměru v policejním služebním vozidle a z výpovědi předvolaných policistů. Namítl, že Ministerstvo dopravy ve svém stanovisku sp. zn. 102/2013-160-OST/4 a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37, konstatovali, že v případě přítomnosti policistů na místě měření nelze rychloměr považovat za „*automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“. Žalobce má za to, že s ohledem na přítomnost policistů a zjistitelnost identity řidiče nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez lidské obsluhy. Provozovatel vozidla za přestupek neodpovídá, neboť není splněna podmínka nástupu jeho odpovědnosti podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Odkázal též na vyjádření Českého metrologického institutu, které navrhl k důkazu, a podle něhož nepředstavuje automatizovaný režim měření žádnou změnu oproti manuálnímu měření, jde jen o to, zda při průjezdu vozidla stiskne spoušť policista nebo se stiskne sama. Z výpovědi svědka S. vyplynulo, že se nejednalo o bezobslužné zařízení.

Nesplnění podmínky pro zahájení řízení

5. Žalobce dále namítl nesplnění podmínky pro zahájení řízení podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správnímu orgánu byla známa identita řidiče, protože žalobce mu sdělil, že vozidlo řídil on osobně. Správní orgán tak nemohl zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu a nebylo důvodu předvolávat řidiče k podání vysvětlení, když správní orgán disponoval uvedeným prohlášením řidiče.

Nesdělení identity oprávněné úřední osoby

6. Dále žalobce uvedl, že v podaném odvolání žádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, když měl na poskytnutí této informace nárok podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Namítl, že žalovaný odeslal sdělení jména oprávněné úřední osoby dva dny před tím, než žalobci odeslal meritorní rozhodnutí o odvolání, tj. v rozporu s citovaným ustanovením nereagoval tak, aby se žalobce dozvěděl o jménu oprávněné úřední osoby před vydáním rozhodnutí, a v důsledku toho mu znemožnil namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Žalobce se v mezidobí nepřihlásil do datové schránky, tudíž nedošlo k doručení a žalobce nebyl seznámen s informací, kdo bude ve věci rozhodovat. Po zástupci žalobce nelze požadovat, aby si kontroloval datovou schránku každý den, nadto ze spisu je zřejmé, že zástupce žalobce byl dostatečně bdělý v kontrole datové schránky. Sdělení oprávněné úřední osoby bylo zákonnou povinností správního orgánu a žalovaný měl vyčkat, až bude sdělení s touto informací žalobci doručeno.
7. Žalobce současně namítl podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného s odůvodněním, že její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Dále uvedl, že oprávněná úřední osoba má zřejmě negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, kvůli jehož úspěšnosti má hodně práce a dává často nepokrytě najevo antipatie ke zmocněnci žalobce. Jako další důvod podjatosti žalobce uvedl, že měl s paní V. „sousedské neshody“, vzájemně si učinili mnoho naschválů, důkazů mnoho nemá, ale jmenovaná by se k tomu měla vyjádřit. Nezákonnost postupu podle žalobce dokládá rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 205/2017.

Správní trest

8. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost výroku o sankci s odůvodněním, že není zřejmé, jak správní orgán hodnotil povahu a závažnost přestupku a k jakým závěrům v této souvislosti dospěl. Poukázal na to, že jde o podstatná zjištění, jež mohou ovlivnit i důvody pro mimořádné snížení sankce. Správní orgán měl rovněž opomenout polehčující okolnosti, které mu byly známy, a sice že se žalobce dopustil přestupku vůbec poprvé a jde tak o „nezávadnou osobu“. Podle žalobce proto nelze vyloučit ani nápravu pachatele uložením sankce pod spodní hranici. Odkázal dále na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

9. Závěrem žaloby vyjádřili žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a vyslovili se pro naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný podrobně zrekapituloval skutkový stav věci i průběh správního řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. K žalobní námitce, že rychloměr nebyl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, uvedl, že předmětný silniční radarový rychloměr byl v době měření v automatizovaném režimu, což dokládá záznam o přestupku pořízený tímto rychloměrem, kde je v kolonce „Režim měření“ uvedeno „automatizovaný“. Žalovaný má za to, že silniční radarový rychloměr RAMER 10C splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a)

zákonu o silničním provozu, podle něhož k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy. Rychloměr je zabudován ve služebním vozidle Policie ČR a při započetí měření je obsluhou nastaven do režimu automatizovaného měření. Tyto závěry se opírají o stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OTS/4, i o judikaturu (žalovaný citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017 – 49, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70).

12. Ani ostatní námitky žalovaný též považoval za nedůvodné. Ve vztahu k namítanému nesdělení identity oprávněné úřední osoby uvedl, že informaci žalobci odeslal 11. 2. 2019. K namítané nepřezkoumatelnosti sankce zdůraznil, že pokuta byla žalobci uložena v souladu s § 125f zákona o silničním provozu na samé spodní hranici zákonného rozpětí 1 500 Kč až 2 500 Kč. Dodal, že správní orgán byl zmocněn k uložení daného typu správního trestu a od uložení sankce nemohl vzhledem k § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu upustit. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

13. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým projednáním věci souhlasil a souhlas žalovaného byl presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Skutkový stav věci

15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 15. 1. 2018 v 13:55 hodin prováděla hlídka Policie České republiky, dopravního inspektorátu Náchod, na silnici III/30413 v obci Kramolna u domu čp. 56, dohled nad dodržováním maximální dovolené rychlosti pomocí přístroje RAMER 10C, výr. č. 15/0206, osazeného ve služebním vozidle Škoda Octavia v civilním provedení, který byl v době měření v automatizovaném režimu a změřil vozidlo VW Transporter, reg. zn., jehož rychlost byla 68 km/h, po odečtu tolerance 65 km/h. Kromě oznámení přestupku provozovatele vozidla ze dne 18. 1. 2018 Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Náchod, dopravního inspektorátu, adresovaného Městskému úřadu Náchod, se ve spise nachází záznam o přestupku s fotografií vozidla z měření, karta vozidla registrační značky, v níž je žalobce veden provozovatelem od 25. 10. 2016, osvědčení dokládající proškolení prap. R. S. k obsluze radarového měřiče rychlosti RAMER 10C a ověřovací list tohoto rychloměru. V oznámení o přestupku se uvádí, že nedošlo k dopravní nehodě. Nevyplývá z něj, kdo předmětné vozidlo v době změření jeho rychlosti řídil.

16. Ze záznamu o přestupku vyplývá, že dne 15. 1. 2018 v 13:55:25 hodin byla radarem RAMER10 výrobního čísla 15/0206 na stanovišti Kramolna u domu čp. 56 změřena

rychlost černého nákladního vozidla Volkswagen Transporter, registrační značky, a to ve výši 68 km/h ve směru odjezdu. Měřicí zařízení nastavil R. S. Rychlostní limit v místě činil 50 km/h. Součástí záznamu o přestupku je i fotografie změřeného vozidla, z níž je zřejmé, že se jedná o nákladní vozidlo tmavé barvy s registrační značkou X.

17. Z ověřovacího listu č. 199/17 vydaného dne 18. 10. 2017 společností RAMET a.s., Letecká 110, Kunovice, vyplývá, že silniční radarový rychloměr RAMER 10C, výrobního čísla 15/0206, má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat k měření rychlosti až do 17. 10. 2018 (konec platnosti ověření) za dodržování návodu k obsluze.
18. Výzvou k zaplacení určené částky ze dne 22. 1. 2018 městský úřad vyzval žalobce jakožto provozovatele shora uvedeného motorového vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení částky 400 Kč do 15 dnů od doručení výzvy s tím, že totožnost řidiče předmětného vozidla v okamžiku spáchání přestupku není známa. Městský úřad žalobce současně poučil, že namísto úhrady určené částky může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy, a v takovém případě správní orgán věc odloží; dále žalobce poučil, že pokud písemně nesdělí údaje o totožnosti řidiče ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy a ani v této lhůtě neuhradí určenou částku, bude s ním jako s provozovatelem dotčeného vozidla zahájeno řízení pro přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 25. 1. 2018. Žalobce na výzvu nijak nereagoval.
19. Městský úřad poté dne 5. 4. 2018 znovu zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky 400 Kč s totožným obsahem, tedy žalobce opětovně poučil o shora uvedeném. Tato výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 10. 4. 2018 a žalobce v reakci na ni zaslal městskému úřadu své vyjádření datované dnem 9. 4. 2018, v němž uvedl: „*sděluji, že jsem vozidlo měl v užívání já osobně*“. Podání bylo doručeno městskému úřadu dne 11. 4. 2018. Následně městský úřad vyzval žalobce, aby se dne 10. 5. 2018 dostavil k podání nezbytného vysvětlení k prověření oznámení o přestupku provozovatele vozidla ze dne 15. 1. 2018 v 13:55 h. v obci Kramolna u domu čp. 56, přičemž městský úřad uvedl, že je jako řidič podezřelý z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ze spáchání přestupku dle § 125c odst., 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Žalobce si výzvu k podání vysvětlení převzal osobně dne 13. 4. 2018 a zareagoval na ni písemným podáním doručeným městskému úřadu 27. 4. 2018 sdělením, že se odmítá dostavit k podání vysvětlení, jelikož už veškeré informace uvedl ve vyjádření ze dne 9. 4. 2018 a není mu zřejmé, co by měl ještě uvádět.
20. Městský úřad poté usnesením ze dne 7. 5. 2018, č. j. MUNAC33234/2018/DSH/VF, v právní moci 7. 5. 2018, věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V odůvodnění uvedl, že provozovatel vozidla byl k výzvě k zaplacení určené částky, jakož i k výzvě k podání vysvětlení nečinný a z došlého oznámení nevyplývají jiné skutečnosti, z nichž by bylo možné ustanovit konkrétní osobu pachatele přestupku.

21. Dne 7. 5. 2018 vydal městský úřad příkaz, jímž uznal žalobce jako provozovatele vozidla vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu žalobce podal včasný odpor a městský úřad pokračoval v řízení. Dne 28. 6. 2018 městský úřad vydal rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 24. 9. 2018, neboť neměl za dostatečně prokázané, že měření probíhalo automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10C používaným bez obsluhy, neboť městský úřad ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že byla rychlost zjištěna silniční kontrolou prováděnou hlídkou Policie ČR pomocí daného typu měřicího zařízení.
22. Městský úřad následně nařídil ve věci ústní jednání na 13. 11. 2018. Během něj provedl dokazování listinami přítomnými ve spise a vyslechl svědka pprap. R. S. Z protokolu o výsledku tohoto svědka vyplynulo, že bylo prováděno měření rychlosti v automatizovaném režimu a překročení rychlosti bylo zjištěno měřicím přístrojem RAMER 10C. Svědek popsal obecný postup při měření rychlosti tak, že po příjezdu na místo ustaví dle návodu vozidlo tak, aby bylo souměrně s cestou, a spustí radar, který nastaví dle manuálu. Po nastavení radar spustí do automatizovaného režimu. Dále soud zjistil, že měřicí zařízení bylo ve služebním vozidle Škoda Octavia v civilním provedení, že jej obsluhoval a nastavil svědek, který byl ohledně měření proškolen a který nezaznamenal, že by radar hlásil chybovou zprávu. Žalobce a jeho zmocněnec se k jednání bez omluvy nedostavili, ač byli řádně a včas předvoláni.
23. Městský úřad následně vydal ve věci prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl k určení druhu a výše uloženého správního trestu (pokuta ve výši 1 500 Kč), že přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupku, významu zákonem chráněného zájmu, způsobu spáchání přestupku a k okolnostem spáchání přestupku, přičemž odkázal na § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, a že jako k polehčující okolnosti přihlédl zejména k tomu, že pachatel zřejmě neomezil ani neohrozil ostatní účastníky silničního provozu, a správní trest na samé spodní hranici zákonné sazby lze charakterizovat pouze jako preventivní upozornění pro provozovatele, aby příště více dbal na svou povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
24. Žalobce podal dne 5. 12. 2018 proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, v němž požádal o poskytnutí informace o oprávněné úřední osobě. Městský úřad vyzval žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy (doručena dne 7. 12. 2018). Žalobce odvolání doplnil po stanovené lhůtě podáním doručeným městskému úřadu dne 3. 1. 2019. V rámci odvolání namítl shodně jako v žalobě, že správní řízení mělo být vedeno proti žalobci, neboť explicitně uvedl, že vozidlo měl ve svém osobním užívání, a že porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
25. Podáním ze dne 11. 2. 2019, jež bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 13. 2. 2019, žalovaný vyrozuměl žalobce o tom, že oprávněnou úřední osobou v odvolacím řízení je Mgr. D. V. Dne 13. 2. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Právní závěry

26. Jako klíčovou žalobce označil námitku, podle níž rychloměr, jímž došlo ke změření rychlosti předmětného vozidla, nebyl automatizovaným technickým prostředkem

používaným bez obsluhy s ohledem na přítomnost policistů, kteří rychloměr obsluhovali a jistě mohli ztotožnit řidiče změřeného vozidla. Žalobce se domníval, že právě s ohledem na přítomnost policistů a zjistitelnost identity řidiče se ve věci nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy.

27. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Skutečnost, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, je v případě nerespektování rychlostního limitu jednou z podmínek pro dovození objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (viz § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu).
28. Ze záznamu o přestupku však jednoznačně vyplývá, že použité měřicí zařízení RAMER 10C výrobního čísla 15/0206 bylo v okamžiku, kdy došlo ke změření rychlosti předmětného vozidla, v automatizovaném režimu měření. Rovněž svědek prap. R. S. potvrdil, že měřicí zařízení RAMER 10C, které bylo zabudované v policejním vozidle, po příjezdu na místo měření a ustavení vozidla nastavil a spustil u něj automatizovaný režim. Je tedy patrné, že svědek pprap. S. po ustavení vozidla a nastavení měřicího zařízení do automatizovaného režimu již do procesu měření rychlosti nijak nezasahoval. Svědek tak nemohl ovlivnit ani výběr změřeného vozidla. Měřicí zařízení pracovalo automatizovaně a žádná konkrétní osoba na měření rychlosti aktivně neparticipovala. Po změření rychlosti projíždějícího vozidla, jehož rychlost přesáhla předem nastavený místní rychlostní limit, podalo měřicí zařízení výstup z měření spolu s fotografií, který je patrný ze záznamu o přestupku na č. 1. 2 správního spisu. Jak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečnost, že je měřicí zařízení zabudováno v policejním vozidle, a že jej při započetí měření obsluha nastaví do režimu automatizovaného měření, není na překážku splnění definice automatizovaného technického prostředku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jediným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. Uvedené závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 – 38, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017 – 49, či ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud ve vztahu k automatu podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu konstatoval, že *„charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Pro posouzení toho, zda se jedná o automat, je zcela nerozhodné, že dle záznamu o měření byl rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automat. V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. To, že obsluha rychloměr nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod. je pro způsob měření (automaticky nebo manuální režim) zcela irelevantní.“*
29. Okolnost, zda policista mohl či nemohl řidiče projíždějícího vozidla, jehož rychlost byla změřena, následně zastavit a identifikovat, není pro definici automatizovaného

technického prostředku používaného bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu relevantní. Významné není z tohoto hlediska ani vyjádření Českého metrologického institutu, které navrhl žalobce k důkazu, neboť toto vyjádření hovoří o „relevantnosti výstupů“ s ohledem na to, zda je měřeno v automatizovaném či manuálním režimu. Obsah vyjádření se tudíž netýká toho, zda bylo v případě projednávaného přestupku měřeno automatem či nikoli, a proto by bylo nadbytečné provádět jej k důkazu. Co se týče svědecké výpovědi pprap. S., žalobce ji interpretoval chybně. Svědecká výpověď naopak potvrdila, že policista nastavil měřící zařízení do automatizovaného režimu. Vznesenou námitku soud neshledal důvodnou.

30. V další žalobní námitce žalobce vytkl nesplnění podmínky pro zahájení řízení podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce se domníval, že správnímu orgánu měla být známa identita řidiče, protože žalobce mu sdělil, že vozidlo řídil on osobně.
31. Předně soud konstatuje, že tvrzení žalobce, že sdělil městskému úřadu, že „*vozidlo řídil on osobně*“, je vyvráceno samotným obsahem správního spisu. Poté, kdy na první výzvu ze dne 5. 4. 2018 k zaplacení určené částky žalobce nijak nereagoval, zaslal mu městský úřad druhou výzvu k zaplacení určené částky (obsahově shodnou). Teprve v reakci na tuto další výzvu žalobce zaslal městskému úřadu vyjádření, v němž stručně uvedl, že vozidlo „*měl v užívání*“ on osobně. Výraz „*mít vozidlo v užívání*“ není totožný s výrazem „*řídít vozidlo*“. Žalobce městskému úřadu nesdělil, že by dané vozidlo řídil v době, kdy došlo ke spáchání přestupku. Toliko potvrdil, že měl vozidlo v užívání, tedy že jej provozoval. Nebylo tudíž možné bez dalšího jednoznačně uzavřít, že žalobce řídil předmětné vozidlo v okamžiku spáchání přestupku. Za situace, kdy žalobce na prvotní výzvu správního orgánu, aby ve stanovené lhůtě zaplatil určenou částku či písemně sdělil identifikační údaje řidiče vozidla v okamžiku spáchání přestupku, nijak nereagoval, a teprve na opakovanou výzvu zareagoval stručným sdělením, že měl vozidlo v užívání, bylo nutné věc blíže objasnit právě za pomoci podání vysvětlení. Jestliže žalobce dal v tomto případě po opakovaných výzvách a předvolání k vysvětlení městskému úřadu najevo, že žádné další informace tomuto správnímu orgánu již nehodlá sdělit, a ani z podkladu pro zahájení řízení o přestupku nebyla totožnost řidiče vozidla známa, nelze vyčítat správnímu orgánu odložení věci podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky s tím, že dovodil podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla na základě § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce byl již ve výzvě k zaplacení určené částky, kterou si převzal už dne 25. 1. 2018, poučen o tom, že pokud písemně nesdělí údaje o totožnosti řidiče ve lhůtě 15 dnů od doručení takové výzvy a ani v této lhůtě neuhradí určenou částku, bude s ním jako s provozovatelem dotčeného vozidla zahájeno řízení pro přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce žádné takové údaje městskému úřadu ve stanovené lhůtě nesdělil a ani netvrdil, že by určenou částku uhradil. Krajský soud je tudíž názoru, že podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu byly splněny.
32. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce teprve v žalobě uvedl, že vozidlo v okamžiku spáchání přestupku řídil on sám. Do podání žaloby tuto informaci nesdělil ani městskému úřadu ani žalovanému, ač tak mohl učinit a přestože byl již ve výzvě k úhradě určené částky poučen, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, bude s ním zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla. Řidiče vozidla žalobce neoznačil ani v průběhu

řízení o přestupku provozovatele vozidla. Námitku proto soud neshledal opodstatněnou, nýbrž účelově uplatněnou ve snaze vyhnout se odpovědnosti provozovatele vozidla.

33. Dále se žalobce vymezil vůči postupu žalovaného, který mu sdělil jméno oprávněné úřední osoby v odvolacím řízení pozdě, čímž mu měl znemožnit uplatnit námitku podjatosti vůči dané úřední osobě. Současně s tím namítl podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného s odůvodněním, že její postup v řízení svědčí o snaze zbavit jej možnosti uplatnit námitku podjatosti, že zřejmě má negativní vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, a dále že spolu měli sousedské neshody, k nimž by se jmenovaná úřední osoba měla vyjádřit. Současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 205/2017.
34. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
35. Podle § 15 odst. 4 správního řádu „o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“
36. Žalobce požádal o poskytnutí informace o oprávněné úřední osobě v odvolání ze dne 5. 12. 2018. Žalovaný jej vyrozuměl, že oprávněnou úřední osobou v odvolacím řízení je Mgr. D. V. podáním ze dne 11. 2. 2019, jež bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 13. 2. 2019, tj. v den vydání napadeného rozhodnutí.
37. Žalobci lze přisvědčit potud, že včasné neposkytnutí informace o oprávněných úředních osobách, které měly o žalobcově odvolání rozhodovat, ačkoli o to žalobce výslovně požádal, představuje vadu řízení. Tato vada však v projednávaném případě nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno.
38. Zjistí-li soud k žalobní námitce, že o věci rozhodovala osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, byl by povinen rozhodnutí ve věci samé pro tuto vadu zrušit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33). V projednávaném případě však žalobce, který se dozvěděl jméno oprávněné úřední osoby 13. 2. 2019, žádné konkrétní důvody, které by měly zakládat podjatost oprávněné úřední osoby, v žalobě neuvedl.
39. Pokud jde o postup oprávněné úřední osoby v řízení, ten nemůže být důvodem pro vyloučení úřední osoby z projednání a rozhodování věci (srov. dikci § 14 odst. 1 správního řádu). Co se týče údajného negativního citového vztahu oprávněné úřední osoby k zmocněnci žalobce ve správním řízení, jde o pouhou spekulaci, k níž žalobce neuvádí nic konkrétního a která není ani podložena konkrétními okolnostmi projednávané věci. Z tohoto důvodu by, *ad absurdum*, mohly být vyloučeny všechny myslitelné úřední osoby. Žalobcem uplatněný důvod totiž spočívá na obecné animozitě úředních osob vůči zmocněnci žalobce, neboť ten jim svým úspěšným a častým

zastupováním osob obviněných z přestupku ve správním řízení přidělová práci. Jedná se pouze o obecné spekulace spočívající v tom, že úřední osoba musí mít s ohledem na úspěšnost a četnost zastupování k tomuto zmocněnci negativní vztah. Takto uplatněný důvod domnělé podjatosti je obecný a nelze jej označit za relevantní. Totéž platí i pro poslední v pořadí uplatněný důvod domnělé podjatosti - sousedské spory. Žalobce totiž sousedské spory a „naschvály“ žádným způsobem v žalobě neupřesňuje a blíže je nerozvádí. V důsledku toho neumožnil soudu posoudit, zda by se mohlo či nemohlo jednat o relevantní důvod vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci. Není zřejmé, v čem mají sousedské spory mezi žalobcem a oprávněnou úřední osobou Mgr. V. spočívat, případně na základě jakých konkrétních důvodů má být mezi žalobcem a oprávněnou úřední osobou negativní vztah, jakož i k čemu konkrétně by se měla jmenovaná vyjádřit. Krajský soud konstatuje, že kdo namítá podjatost úřední osoby, musí také důvod pro vyloučení této osoby s ohledem na zákonné důvody uvedené v § 14 odst. 1 správního řádu výslovně a jednoznačně uvést, a pokud možno také doložit. Pokud tak neučiní, je vznesená námitka neprojednatelná.

40. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, jehož se žalobce dovolával, byly v žalobě uvedeny konkrétní důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, které nebylo možné označit apriorně za nerelevantní. Judikát proto není v projednávané věci přílehlavý.
41. Soud neshledal důvodnou ani další žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti výroku o sankci s odůvodněním, že není zřejmé, jak správní orgán hodnotil povahu a závažnost přestupku a k jakým závěrům v této souvislosti dospěl.
42. Krajský soud souhlasí s žalobcem v tom, že odůvodnění výroku o sankci je velmi stručné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze citoval judikaturu týkající se odůvodnění sankce, aniž by sám stručné odůvodnění sankce provedené prvostupňovým správním orgánem rozvedl. Ačkoli si lze jistě představit propracovanější a lepší odůvodnění ukládané sankce, shledal krajský soud odůvodnění sankce ještě přezkoumatelné.
43. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění. Musí se jednat o vady skutkových zjištění, o něž se opírají důvody rozhodnutí. Jak již judikoval Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Ve vztahu k rozhodnutí o uložení pokuty by mělo být z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, zda a jakým způsobem správní orgán hodnotil zákonná kritéria pro uložení pokuty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 As 51/2007).
44. Městský úřad uložil žalobci za spáchaný přestupek pokutu ve výši 1 500 Kč v souladu s § 35 až 40 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Správní trest uložil na samé spodní hranici zákonné sazby 1 500 Kč až 2 500 Kč s tím, že jej charakterizoval „*pouze jako preventivní upozornění pro provozovatele, aby příště více dbal na svou povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.*“ Jako k polehčující okolnosti ve smyslu § 39 zákona o

odpovědnosti za přestupky přihlédl k tomu, že žalobce „zřejmě neomezil ani neobrozil ostatní účastníky silničního provozu.“ Je tedy zřejmé, že městský úřad přestupek nehodnotil jako nijak závažný, a že ve prospěch pachatele zohlednil polehčující okolnosti. Pokutu přitom uložil na samé spodní hranici zákonné sazby 1 500 Kč až 2 500 Kč na základě § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Současně nelze pominout, že podle § 125c odst. 9 téhož zákona není možné od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 v rozhodnutí o přestupku upustit. V případě předmětného přestupku tedy nebylo možné aplikovat ustanovení § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky upravující možnost upuštění od uložení správního trestu.

45. Ve vztahu k tvrzení žalobce, podle něhož nelze vyloučit, že pokud by správní orgán řádně vyhodnotil a zohlednil veškeré polehčující okolnosti, dospěl by k závěru, že by i sankce uložená pod spodní hranicí zákonné sazby mohla vést k nápravě pachatele, soud konstatuje, že jde o námitku ryze obecnou. Žalobce v ní pouze naznačil možnost mimořádného snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, aniž by však uvedl konkrétní okolnosti vedoucí k takovému mimořádnému snížení výměry pokuty. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádný konkrétní důvod pro mimořádné snížení sankce předpokládaný citovaným ustanovením, a správní orgán prvního stupně mu uložil sankci na samé spodní hranici zákonné sazby. Proto nelze ani nyní dovodit přítomnost jakéhokoliv důvodu stanoveného v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy ani důvodu podle písm. c) citovaného ustanovení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, čj. 3 As 255/2017-28). V obdobné míře obecnosti lze tak uvést, že použití citovaného ustanovení by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ alespoň potenciálně mohlo dané ustanovení dopadat. To však není posuzovaný případ.
46. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu je nutné zdůraznit, že tento požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, respektive která by s věcným projednáním případu souvisela. Jde o obecný nesouhlas s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé Nejvyšším správním soudem tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Nelze rovněž přehlédnout, že se požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobce.
47. Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí, čímž sleduje zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) citovaného zákona, *a contrario*. Zveřejňování meritorních rozhodnutí je vhodné nejen z hlediska sjednocování soudní praxe, nýbrž i vzhledem k požadavkům práva na spravedlivý proces, transparentnosti a veřejné kontroly výkonu spravedlnosti. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a realizace hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, či Krajským soudem v Praze

v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60. Proces zveřejňování meritorních rozhodnutí ve správním soudnictví je pak zcela v gesci Nejvyššího správního soudu. Soud se z uvedených důvodů požadavkem dále nezabýval.

48. S ohledem na shora uvedené důvody soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu správního spisu ani nevyplývalo, že by mu v průběhu soudního řízení vznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. října 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně